

George Enescu

Suita pentru pian
la patru mâni

Suite pour piano
à quatre mains

Ediție de / *Édité par*
Victoria Marco and Daniel Curichagua

Prefață de / *Péface par*
Matei Bănică

CUPRINS

Prefață.	4
<i>Preface</i>	7
Pagini manuscrise în facsimil	
Pages manuscrites en fac-similé	10
 Suita pentru pian la patru mâni <i>Suite pour piano à quatre mains</i>	
I. Preludiu (în formă de canon)	
<i>Prélude (en forme de canon)</i>	14
II. Vals Trist	
<i>Valse triste</i>	20
III. Intermezzo	32
IV. Scurtă Barcarolă	
<i>Courte Barcarolle</i>	48
V. Marș	
<i>Marche</i>	50

Prefață

I. Context istoric și estetic

La finele secolului al XIX-lea, tânărul George Enescu se afla la Paris, într-un moment decisiv al formării sale artistice. După studiile de la Viena, el intră la Conservatorul din Paris, perfecționându-se sub îndrumarea unor maeștri ai artei componistice franceze – Gabriel Fauré, Jules Massenet și André Gedalge. Atmosfera intelectuală pariziană, dominată de academismul rafinat și de spiritul modernist emergent, oferă tânărului muzician o dublă direcție: rigoarea formei și libertatea expresiei.

În această ambianță, între 20 și 25 decembrie 1898, Enescu compune *Suita în Sol major pentru pian la patru mâini*, lucrare de sinteză între disciplina școlii și elanul liric personal. Deși nu poartă număr de opus, *suita* se înscrie între creațiile esențiale ale perioadei de tinerețe – alături de *Poema Român op. 1*, *Suita în stil vechi op. 3*, *Variațiunile pentru două pian op. 5* și *Impromptu în La bemol major*. Toate aceste lucrări definesc ceea ce muzicologii numesc „etapa de laborator”, în care compozitorul își exersează meșteșugul polifonic și caută un echilibru între modele și individualitate.

Scrisă la vârsta de șaptesprezece ani, *suita* ilustrează o capacitate tehnică excepțională și o sensibilitate timpurie față de dialogul pianistic. Așa cum observa compozitorul Wilhelm Berger, „năzuința de rapsodizare a discursului muzical se manifestă puternic și în domeniul muzicii pentru pian”, iar această lucrare, „scrisă în mare grabă, într-un stil ce combină elemente saloarde cu scilipiri rapsodice de obârșie neoclasică”, reflectă perfect contextul epocii. Berger surprinde în formularea sa esența *suitei*: îmbinarea ordinii formale, moștenite din tradiția franceză, cu libertatea melodicii și cu vitalitatea spontană care vor caracteriza mai târziu stilul enescian.

Lucrarea este profund legată de spiritul cultural al Parisului sfârșitului de secol, când ideea de „renaștere a formei clasice” domina gândirea artistică. Tânărul Enescu, absorbind influențele lui Fauré și Gedalge, explorează tehnici de canon, variațiune și încrucișarea vocilor, dar, în același timp, își lasă simțul poetic să învâluie forma într-o expresie liberă. Această tensiune între construcție și improvizație va deveni una dintre constantele operei sale.

Deși compusă ca exercițiu de școală, *Suita pentru pian la patru mâini* depășește granițele unui studiu academic. Ea se impune ca o veritabilă lucrare de concert, în care se întrevăd atât amprenta rafinată a școlii franceze, cât și spontaneitatea unei inspirații lirice autentice. În acest sens, *suita* nu aparține doar tinereții unui compozitor, ci marchează începutul unei viziuni: aceea de a armoniza rigoarea clasică și libertatea rapsodică într-un limbaj personal, european și profund românesc în sensibilitatea sa.

II. Structura și conținutul manuscrisului original

Singura sursă a *Suitei în Sol major pentru pian la patru mâini* o constituie manuscrisul autograf al lui George Enescu, redactat cu cerneală neagră, pe coală cu 24 de portative și păstrat astăzi în patrimoniul Muzeului Național „George Enescu” din București. Documentul, alcătuit din 27 de pagini, este complet, clar și ordonat, relevând precizia caligrafică a unui compozitor tânăr, dar deja stăpân pe mijloacele scriiturii. Pe pagina de titlu se citește mențiunea originală în limba franceză: *Suite pour Piano à 4 mains*, urmată de semnătura „Georges Enesco”.

Lucrarea este destinată interpretării la patru mâini, foarte cultivată în saloanele muzicale ale secolului al XIX-lea. Enescu folosește această combinație cu o maturitate remarcabilă, alternând între dialog, suprapunere și echilibru sonor, ceea ce conferă ansamblului o textură orchestrală.

Manuscrisul, datat între 20 și 25 decembrie 1898, cuprinde cinci părți clar delimitate, fiecare purtând data finalizării:

Prélude (en forme de Canon) – Maestoso, ma non troppo lento, Sol major, 4/4. Canonul, în care a doua voce apare după 2 timpi, relevă rigoarea formării contrapunctice a lui Enescu și un ton solemn.

Valse triste – Tempo de valse lente, Si bemol major, paginile 5–10. O melodie amplă, cu caracter elegiac, susținută de acorduri dense ale părții Secondo.

Intermezzo – Allegretto, sol minor, 2/4, datat 20 decembrie 1898. Textura ritmică, cu triolette și octave, conferă dinamism și libertate rapsodică.

Courte Barcarolle – Andantino, Mi bemol major, 6/4, datată 23 decembrie 1898. O miniatură grațioasă, cu acompaniament tremolant și modulații subtile în Mi major.

Marche – Tempo de marche, Sol major, 2/2, datată 25 decembrie 1898. Încheiere luminoasă, de o energie afirmativă, ce readuce tonalitatea inițială.

Această succesiune conferă suitei coerență tonală și arhitecturală: debutul și finalul în Sol major încadrează o suită de mișcări contrastante, unite prin spiritul clasic și printr-o eleganță camerală. Partitura dovedește o concepție unitară și un simț al formei ce depășesc vârsta compozitorului, oferind o veritabilă sinteză între tradiția franceză și spontaneitatea expresiei personale.

În articolul *Lucrări inedite de George Enescu* (Muzica, nr. 3/1975), Titus Moisesescu subliniază că suita a fost compusă „imediat după *Impromptu în La bemol major pentru pian*”, în aceeași lună și același an, și că ea se află în legătură cu *Variațiunile pentru două pian pe o temă originală, op. 5* – singurele lucrări ale lui Enescu pentru duo pianistic, fapt care accentuează caracterul ei aparte în corpusul enescian.

III. Analiza stilistică și semnificații

Suita în Sol major pentru pian la patru mâini se distinge printr-o dublă orientare stilistică: pe de o parte, rigoarea formală de inspirație neoclasică, specifică mediului academic parizian de la sfârșitul secolului al XIX-lea, iar pe de altă parte, o libertate expresivă ce prefigurează limbajul rapsodic și lirismul caracteristic maturității enesciene. Cele cinci părți ale suitei nu sunt simple exerciții de școală, ci adevărate miniaturi de caracter, fiecare având o fizionomie proprie, un profil expresiv distinct și o funcție arhitecturală bine conturată.

În deschiderea ciclului, **Preludiu (în formă de canon)** stabilește tonul solemn al lucrării. Este o piesă de o claritate polifonică exemplară, construită după principiul canonului, unde vocile expuse de cei doi pianiști se urmăresc la interval de doi timpi. Textura este amplă și echilibrată, iar sensul discursului nu rămâne pur didactic: Enescu reușește să insufle acestei forme riguroase o expresivitate gravă, aproape meditativă, anticipând forța construcției simfonice din lucrările sale de mai târziu.

Vals trist aduce un contrast de atmosferă: eleganța dansului de salon este transfigurată într-un lirism interiorizat. Tema, amplă și unduitoare, se desfășoară peste o bază armonică bogată, cu treceri cromatice și inflexiuni modale subtile. În spatele indicației *Tempo de valse lente* se ascunde o emoție reținută, o melancolie de tip romantic târziu, care amintește de rafinamentul lui Fauré și Massenet. Enescu conferă însă acestei pagini o tensiune internă proprie, o libertate a respirației melodice ce depășește convențiile de gen.

Intermezzo, în sol minor, reprezintă centrul de greutate al suitei. Deși poartă o indicație moderată – *Allegretto* – energia ritmică și vivacitatea dialogului pianistic transformă această parte într-un mic scherzo. Motivele trec neconținut dintr-un registru în celălalt pianului, generând o pulsație vie, plină de nerv și imaginație. Aici se manifestă ceea ce Berger numea „năzuința de rapsodizare a discursului”: contraste expresive, inflexiuni melodice spontane, o libertate formală moderată în dezvoltarea temelor, în care structura se subordonează mișcării expresive.

Scurtă Barcarolă, de o delicatețe transparentă, constituie un moment de respiro. În această miniatură, Enescu explorează timbrul și echilibrul dintre cei doi pianiști cu rafinament franțuzesc. Tema legănată, în măsură de 6/4, evocă o plutire calmă, în timp ce armoniile, rafinate și modulante, pregătesc reintrarea în Sol majorul final.

Marș încheie suita într-o manieră afirmativă și luminoasă. Prin scriitura energică și contrapunctică, tânărul compozitor anticipează nu doar stilul ulterior al propriilor lucrări orchestrale, ci și dinamica monumentală a gândirii sale formale. Marșul nu este o simplă piesă festivă, ci o concluzie tematică și arhitecturală, în care motivele inițiale se transformă într-un gest final de plenitudine sonoră.

Între aceste cinci secțiuni se stabilește un echilibru subtil: *Preludiu* și *Marș* oferă simetria cadrului, *Vals trist* și *Intermezzo* definesc zonele de mișcare contrastantă, iar *Scurtă Barcarolă* funcționează ca un interludiu liric. Dincolo de arhitectura clasică, ceea ce impresionează este prospețimea inventivității, unitatea expresivă și varietatea caracterelor.

În ansamblu, suita dezvăluie o sinteză remarcabilă între disciplina formală și libertatea rapsodică. Enescu îmbină luciditatea construcției cu sensibilitatea poetică, transformând un cadru tradițional într-o expresie personală. Această dublă atitudine – intelectuală și intuitivă – constituie una dintre cheile definitorii ale stilului său, vizibilă încă din această partitură de tinerețe.

IV. Semnificația estetică și locul suitei în creația enesciană

Suita în Sol major pentru pian la patru mâini ocupă un loc semnificativ în ansamblul creației enesciene, atât ca etapă formativă, cât și ca prefigurare a concepției sale mature asupra formei și expresiei. Compozitorul se află, în 1898, la confluența dintre rigoarea germană (dobândită la Viena), finețea „clasicismului parizian”, învățată de la Fauré și Gedalge, și începuturile unei voci proprii, sensibile, lirice, aflate în căutarea unei identități românești.

Din punct de vedere estetic, suita marchează o sinteză între rațiune și intuiție, între rigoarea polifoniei și vibrația spontană a inspirației. Prin alternanța părților și contrastul caracterelor, Enescu explorează nu doar variația tematică, ci și expresia timbrală specifică ansamblului pianistic la patru mâini. În această combinație de două personalități interpretative pe aceeași claviatură, se regăsește deja ideea de dialog – un concept pe care compozitorul îl va dezvolta mai târziu în genurile camerale și simfonice.

Prima publicarea acestei partituri, realizată de către **Editura Grafoart, 2025**, constituie un moment de referință: pentru prima dată, *Suita în Sol major pentru pian la patru mâini* devine accesibilă într-o formă editorială științifică, fidelă manuscrisului și totodată ușor de interpretat. Lucrarea se înscrie firesc în seria restituirilor enesciene și completează imaginea tânărului compozitor aflat între clasicismul parizian și viitoarea sa identitate românească. Este o pagină care, prin echilibrul său între formă și expresie, între disciplină și libertate, merită pe deplin să fie redată circuitului concertistic actual.

Această suită constituie un document sonor de o mare valoare estetică, revelând modul în care Enescu, la vârsta adolescenței, știa deja să armonizeze rațiunea cu emoția, arhitectura cu elanul, rigorile artei compoziției cu spontaneitatea inspirației. Publicarea ei în cadrul ediției *Grafoart* reprezintă un act de reîntregire a mozaicului enescian – un pas important în înțelegerea evoluției stilului pianistic al artistului și a gândirii sale muzicale universale.

Prima **înregistrare audio** integrală din 1984 a suitei aparține casei Electrecord (Stereo, ST-ECE 02716) și a fost realizată de pianiștii **Suzana Szöreny**, artistă de o sensibilitate poetică, și **Corneliu Rădulescu**, pianist, pedagog și muzicolog, un interpret de mare finețe intelectuală.

Prezenta ediție, îngrijită de pianiștii **Victoria Marco** și **Daniel Curichagua**, propune nu doar restituirea critică a textului, ci și **prima înregistrare modernă** pe disc și pe platforme de streaming. Cei doi muzicieni – tineri artiști de formație internațională, apreciați pentru versatilitatea lor interpretativă – abordează această lucrare cu o viziune nouă, ce combină fidelitatea față de manuscris cu sensibilitatea sonoră contemporană. Victoria Marco s-a afirmat ca pianistă rafinată, cu o atenție deosebită pentru repertoriul romantic și modern, în timp ce Daniel Curichagua, interpret și cercetător, aduce o lectură lucidă și analitică, întemeiată pe respectul pentru textul enescian. Înregistrarea lor conferă suitei o viață nouă, recontextualizând-o în peisajul muzical al secolului XXI.

Mulțumiri deosebite se cuvin pianistului spaniol **Josu de Solaun**, distins cu Ordinul Meritul Cultural, un veritabil muzician și prieten al României, iubitor și portdrapel al muzicii românești în întreaga lume. Prin contribuțiile și angajamentul său, el confirmă caracterul universal al operei enesciene și actualitatea mesajului ei spiritual.

Matei Bănică

Préface

À la fin du XIXe siècle, le jeune George Enescu se trouvait à Paris, à un moment décisif de sa formation artistique. Après ses études à Vienne, il entra au Conservatoire de Paris, où il se perfectionna sous la direction de maîtres de la composition française tels que Gabriel Fauré, Jules Massenet et André Gedalge. L'atmosphère intellectuelle parisienne, dominée par un académisme raffiné et par l'émergence d'un esprit moderniste, offrait au jeune musicien une double orientation : la rigueur de la forme et la liberté de l'expression.

C'est dans ce climat que, du 20 au 25 décembre 1898, Enescu composa la Suite en sol majeur pour piano à quatre mains, œuvre de synthèse entre la discipline académique et l'élan lyrique personnel. Bien qu'elle ne porte pas de numéro d'opus, la Suite appartient aux créations essentielles de la jeunesse du compositeur – aux côtés de la *Poème roumaine op. 1*, de la *Suite dans le style ancien op. 3*, des *Variations pour deux pianos op. 5* et de l'*Impromptu en la bémol majeur*. Ces œuvres définissent ce que les musicologues appellent la « période de laboratoire », au cours de laquelle Enescu exerce son art polyphonique et cherche un équilibre entre modèles stylistiques et individualité.

Composée à l'âge de dix-sept ans, la Suite révèle une maîtrise technique exceptionnelle et une sensibilité précoce au dialogue pianistique. Ainsi que l'observait le compositeur Wilhelm Berger, « la tendance à la rhapsodisation du discours musical se manifeste avec force dans la musique pour piano », et cette œuvre, « écrite en grande hâte, dans un style qui combine des éléments de salon avec des éclats rhapsodiques d'origine néoclassique », reflète parfaitement le contexte esthétique de l'époque. Berger saisit ici l'essence de la Suite : l'alliance entre l'ordre formel hérité de la tradition française et la liberté de la ligne mélodique, animée d'une vitalité spontanée qui caractérisera plus tard le style enescien.

L'œuvre demeure étroitement liée à l'esprit culturel du Paris fin-de-siècle, où l'idée de « renaissance de la forme classique » dominait la pensée artistique. Le jeune Enescu, assimilant les influences de Fauré et de Gedalge, explore les techniques du canon, de la variation et du croisement des voix tout en laissant son sens poétique envelopper la forme d'une expression libre. Cette tension entre construction et improvisation deviendra l'une des constantes de son œuvre.

Bien qu'écrite comme exercice académique, la Suite pour piano à quatre mains dépasse largement les limites d'une étude scolaire. Elle s'impose comme une véritable œuvre de concert, où transparaissent à la fois la marque raffinée de l'école française et la spontanéité d'une inspiration lyrique authentique. À ce titre, elle n'appartient pas seulement à la jeunesse d'un compositeur : elle marque le début d'une vision, celle d'unir rigueur classique et liberté rhapsodique dans un langage personnel, européen et profondément roumain dans sa sensibilité.

II. Structure et contenu du manuscrit original

La seule source de la *Suite en sol majeur pour piano à quatre mains* est le manuscrit autographe de George Enescu, rédigé à l'encre noire sur une feuille à vingt-quatre portées et conservé aujourd'hui dans le patrimoine du Musée National « George Enescu » de Bucarest. Le document, composé de vingt-sept pages, est complet, clair et soigneusement ordonné, révélant la précision calligraphique d'un compositeur jeune mais déjà maître de son écriture. La page de titre porte l'indication originale en français : *Suite pour Piano à 4 mains*, suivie de la signature « Georges Enesco ».

L'œuvre est destinée à l'interprétation à quatre mains, une pratique très prisée dans les salons musicaux du XIXe siècle. Enescu utilise cette formation avec une remarquable maturité, alternant dialogue, superpositions et équilibre des registres, conférant ainsi à l'ensemble une texture quasi orchestrale.

Daté du 20 au 25 décembre 1898, le manuscrit comprend cinq parties distinctes, chacune portant la date de sa finalisation :

1. Prélude (en forme de Canon) – *Maestoso, ma non troppo lento*, sol majeur, 4/4. Le canon, où la seconde voix entre après deux temps, témoigne de la rigueur contrapuntique d'Enescu et établit un climat solennel.

2. Valse triste – *Tempo de valse lente*, si bémol majeur, pages 5 à 10. Mélodie ample et élégiaque soutenue par des accords denses du Secondo.

3. Intermezzo – *Allegretto*, sol mineur, 2/4, daté du 20 décembre 1898. Le rythme animé, les triolets et les octaves confèrent une liberté rhapsodique vibrante.

4. Courte Barcarolle – *Andantino*, mi bémol majeur, 6/4, datée du 23 décembre 1898. Pièce gracieuse, portée par un accompagnement tremolant et des modulations subtiles en mi majeur.

5. Marche – *Tempo de marche*, sol majeur, 2/2, datée du 25 décembre 1898. Conclusion lumineuse, énergique et affirmée, rétablissant la tonalité initiale.

Cette succession confère à la Suite une cohérence tonale et architecturale : l'ouverture et la clôture en sol majeur encadrent une série de mouvements contrastés, unifiés par un esprit classique et une élégance de musique de chambre. La partition démontre une conception formelle unitaire dépassant l'âge du compositeur, synthétisant tradition française et spontanéité expressive.

Dans son article *Œuvres inédites de George Enescu* (Muzica, n° 3/1975), Titus Moisesescu souligne que la Suite fut composée « immédiatement après l'*Impromptu* en la bémol majeur », dans la même année et le même mois, et qu'elle est liée aux *Variations pour deux pianos* op. 5 — les seules œuvres d'Enescu pour duo pianistique, d'où son caractère exceptionnel dans le corpus enescien.

III. Analyse stylistique et significations

La *Suite en sol majeur pour piano à quatre mains* se distingue par une double orientation stylistique : d'une part, la rigueur formelle d'inspiration néoclassique propre au milieu académique parisien de la fin du XIXe siècle ; d'autre part, une liberté expressive préfigurant le langage rhapsodique et le lyrisme de la maturité enescienne. Les cinq mouvements ne sont pas de simples exercices scolaires : ce sont de véritables pièces de caractère, chacune dotée d'une physionomie spécifique, d'un profil expressif particulier et d'une fonction architecturale définie.

L'ouverture du cycle, *Prélude (en forme de Canon)*, établit le ton solennel de l'œuvre. Il s'agit d'une pièce d'une clarté polyphonique exemplaire, construite selon le principe du canon, où les voix des deux pianistes se poursuivent à deux temps d'intervalle. La texture, ample et équilibrée, dépasse largement le cadre d'un exercice scolaire : Enescu parvient à insuffler à cette forme rigoureuse une expressivité grave, presque méditative, qui anticipe la puissance architecturale de ses œuvres symphoniques ultérieures.

La *Valse triste* apporte un contraste d'atmosphère : l'élégance du bal de salon se transfigure en un lyrisme intériorisé. Le thème, ample et ondoyant, se déploie sur une base harmonique riche, parcourue de chromatismes et d'inflexions modales subtiles. Derrière l'indication *Tempo de valse lente* se cache une émotion retenue, une mélancolie de type romantique tardif, rappelant le raffinement de Fauré et de Massenet. Enescu confère toutefois à cette page une tension intérieure propre, une liberté de respiration mélodique qui dépasse les conventions du genre.

L'*Intermezzo*, en sol mineur, constitue le centre de gravité de la Suite. Bien qu'il porte une indication modérée – *Allegretto* – l'énergie rythmique et la vivacité du dialogue pianistique transforment cette section en un véritable scherzo miniature. Les motifs passent sans cesse d'un registre à l'autre, générant une pulsation vive, nerveuse et imaginative. C'est ici que se manifeste ce que Berger appelait la « tendance à la rhapsodisation du discours » : contrastes expressifs, inflexions mélodiques spontanées, liberté formelle mesurée dans le développement thématique, où la structure se subordonne au mouvement expressif.

La *Courte Barcarolle*, d'une délicatesse transparente, constitue un moment de suspension. Dans cette miniature, Enescu explore le timbre et l'équilibre des deux pianistes avec un raffinement typiquement français. Le thème balancé, en mesure de 6/4, évoque une oscillation paisible, tandis que les harmonies fines et modulantes préparent la réintégration du sol majeur final.

La *Marche* conclut la Suite de manière affirmative et lumineuse. Par une écriture énergique et contrapuntique, le jeune compositeur anticipe non seulement son style orchestral ultérieur, mais

aussi la dynamique monumentale de sa pensée formelle. Cette marche n'est pas une simple page festive : elle constitue une conclusion thématique et architecturale, où les motifs initiaux se transforment en un geste final de plénitude sonore.

Entre ces cinq sections s'établit un équilibre subtil : le *Prélude* et la *Marche* assurent la symétrie du cadre, la *Valse triste* et l'*Intermezzo* définissent les zones de mouvement contrasté, tandis que la *Courte Barcarolle* joue le rôle d'interlude lyrique. Au-delà de l'architecture classique, ce qui frappe est la fraîcheur inventive, l'unité expressive et la diversité des caractères.

Dans l'ensemble, la Suite révèle une synthèse remarquable entre discipline formelle et liberté rhapsodique : une articulation rare entre intellect et intuition. Cette double dimension — lucidité architecturale et sensibilité poétique — est l'une des signatures profondes du style enescien, perceptible dès cette partition de jeunesse.

IV. Signification esthétique et place de la Suite dans la création enescienne

La *Suite en sol majeur pour piano à quatre mains* occupe une position importante dans la création enescienne, tant comme étape de formation que comme préfiguration de sa pensée mature. En 1898, Enescu se trouve à la confluence de la rigueur germanique (acquise à Vienne), de la finesse du « classicisme parisien » apprise auprès de Fauré et Gedalge, et des prémices d'une voix personnelle, sensible et poétique, en quête d'identité roumaine.

D'un point de vue esthétique, la Suite représente une synthèse entre raison et intuition, entre rigueur polyphonique et impulsion spontanée. Par l'alternance des mouvements et la variété des caractères, Enescu explore non seulement la variation thématique, mais aussi la richesse timbrale du duo à quatre mains : une véritable forme de dialogue, concept qu'il développera ensuite dans sa musique de chambre et sa pensée symphonique.

La première publication de cette partition, réalisée par **l'Édition Grafoart, 2025**, constitue un moment de référence : la *Suite en sol majeur* devient pour la première fois accessible dans une version scientifique, fidèle au manuscrit et aisée à interpréter. Elle s'inscrit naturellement dans la série des restitutions enesciennes et complète le portrait du jeune compositeur partagé entre classicisme parisien et identité roumaine émergente. Par son équilibre entre forme et expression, discipline et liberté, elle mérite de retrouver une place dans le répertoire concertant actuel.

La Suite est un document sonore de grande valeur esthétique, révélant comment Enescu, dès l'adolescence, savait harmoniser raison et émotion, architecture et élan, rigueur et spontanéité. Sa publication par Grafoart constitue un acte de réintégration du « mosaïque enescien », essentiel pour comprendre l'évolution de son style pianistique et la cohérence de sa pensée musicale.

La première **enregistrement audio intégrale** de 1984 fut réalisée chez **Electrecord (Stereo, ST-ECE 02716)** par les pianistes **Suzana Szöreny**, artiste d'une sensibilité poétique remarquable, et **Corneliu Rădulescu**, pianiste, pédagogue et musicologue réputé pour sa finesse intellectuelle. Leur interprétation demeure un repère dans l'histoire de la réception enescienne.

La présente édition, établie par les pianistes **Victoria Marco** et **Daniel Curichagua**, ne propose pas seulement une restitution critique du texte, mais également la **première enregistrement moderne**, destinée au disque et aux plateformes de streaming. Les deux musiciens – jeunes artistes de formation internationale, appréciés pour leur polyvalence interprétative – abordent cette œuvre avec un regard renouvelé, alliant fidélité au manuscrit et sensibilité sonore contemporaine. Victoria Marco s'est affirmée comme une pianiste raffinée, particulièrement attentive au répertoire romantique et moderne, tandis que Daniel Curichagua, interprète et chercheur, apporte une lecture lucide et analytique, fondée sur un profond respect pour le texte enescien. Leur enregistrement insuffle à la Suite une nouvelle vitalité, en la replaçant dans le paysage musical du XXIe siècle.

Des remerciements particuliers s'adressent au pianiste espagnol **Josu de Solaun**, décoré de l'**Ordre du Mérite Culturel**, véritable ami de la Roumanie, ardent défenseur et porte-étendard de la musique roumaine dans le monde entier. Sa contribution illustre la dimension universelle de l'art d'Enescu.

Matei Bănică

Suite
pour Piano à 4 mains.

Georgescu

- I. Prélude (en forme de Canon)*
- II. Valse triste*
- III. Intermezzo*
- IV. Courte Barcarolle -*
- V. Marche.*

Suite pour Piano à 4 mains

I. Prélude (en forme de canon)

1.
Georges Enesco

Manuscript musical score for a four-hand piano piece, titled "Suite pour Piano à 4 mains" and "I. Prélude (en forme de canon)" by Georges Enesco. The score is written for two staves, labeled "Primo" and "Secundo". The tempo/mood is indicated as "Allegretto, ma non troppo lento". The key signature is one sharp (F#). The score consists of 12 measures. The first measure is marked "Bien marqué". The second measure is marked "Bien marqué". The third measure is marked "Bien marqué". The fourth measure is marked "Bien marqué". The fifth measure is marked "Bien marqué". The sixth measure is marked "Bien marqué". The seventh measure is marked "Bien marqué". The eighth measure is marked "Bien marqué". The ninth measure is marked "Bien marqué". The tenth measure is marked "Bien marqué". The eleventh measure is marked "Bien marqué". The twelfth measure is marked "Bien marqué".

IV. Courte Barcarolle

18

Andantino

Prim. *p legato*

Secundo *p legato*

enchainer avec N° I.

Longueville
Paris, le 28. Décembre. 1876.

Manuscris autograf - pag. 18

Handwritten musical score for piano, page 27. The score consists of six systems of staves. The first system has a treble and bass staff with a *dim.* marking. The second system has a treble staff with a *dim.* marking and a bass staff with a *resaca* marking. The third system has a treble staff with a *Cresc. molto* marking and a bass staff with an *al* marking. The fourth system has a treble staff with a *Cresc. molto* marking and a bass staff with an *al* marking. The fifth system has a treble staff with an *allargando* marking and a bass staff with a *cresc.* marking. The sixth system has a treble staff with an *allargando* marking and a bass staff with a *cresc.* marking. The score ends with a double bar line and a signature *George Gershwin* and the date *Paris, le 25. Decembre. 1898.*

Suita pentru pian la patru mâni Suite pour piano à quatre mains

I. Preludiu (în formă de canon) Prélude (en forme de canon)

George Enescu

Maestoso, ma non troppo lento

f ben marcato

5

9

13

sempre f

17

21

Primo

Suita pentru pian la patru mâni *Suite pour piano à quatre mains*

LUCRARE PROTEJATĂ
FOTOCOPIEREA
(CHIAȘ SI PARȚIALĂ)
ESTE INTERZISĂ

I. Preludiu (în formă de canon) *Prélude (en forme de canon)*

George Enescu

Maestoso, ma non troppo lento

f ben marcato

sempre f